

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De SS. eremitis, Zoerardo co[n]fessore, & Benedicto martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

VITA SANCTORVM EREMITARVM ZOERAR²¹
DI CONFESSORIS ET BENEDICTI MARTYRIS,

Authore B. Mauro *Quinqueclesiensi Episcopo.*

IEMPORE illo, quo sub Christianissimi Stephani regis nu- 1. Maij,
tu, nomen & religio Deitatis in Pannonia rudis adhuc pul-
lulabat, audita fama boni rectoris, multi ex terris alijs can-
nonici & monachi ad ipsum quasi ad patrem confluebant,
non quidem alicuius causa necessitatis coacti, sed ut nouum
sanctae conuersationis gaudium ex eorum conuentu adim-
pleretur. Inter quos quidam sancti spiritus instinctu tactus,
ex rusticitate quasi rosa ex spinis ortus, nomine Zoëardus,
hanc in patriam de terra Polonorum aduenit, & à Philippo
Abbate, cuius monasterium, Zobor nominatum, in Nitri-
ensi territorio ad honorem sancti Hippolyti martyris situm

erat, habitu accepto, & Andreas nominatus, eremiticam vitam agere statuit. Ibi verò
quanta contritione cordis & corporis maceratione afflixerit sese, ex relatione discipu-
li eius beati Benedicti, cum ipso conuersantis, quae audiui, paucis literis mandare decre-
ui. Ego quidem Maurus, Deo miserante nunc Episcopus, tunc autem puer scholasticus, <sup>Zoëardus
fit mona-
chus, & An-
dreas appel-
latur.</sup>
virum bonum vidi: sed quae esset eius conuersatio, non visu, sed auditu percepi. Ad no-
strum ergo monasterium, in honorem beati pontificis Martini consecratum, cum iam
dictus monachus Benedictus saepe venisset, mihi haec, quae sequuntur, de eius vita vene-
rabili narrauit.

Postquam idem venerabilis vir Andreas eremi solitudinem petijt, magna quidem
corporis defatigatione, spiritualis autem vite corroboracione ieiunium semper obserua-
uit. Tribus diebus ab omni re, quae mandari potest, abstinuit pro dilectione gratiae ipsius, <sup>Eius ieiunia
Matth. 4. 7</sup>
qui propter homines homo factus, quadraginta diebus ieiunauit. Cum autem Quadra-
gesimale tempus adueniret, exemplo vitae regularis, sub qua Zozimas Abbas degebat,
ubi quadragintaquinque dactylis quisque Quadragesimam deduxit, ipse à patre Philippo,
à quo habitum religionis per ceperat, quadraginta nuces accepit, & eo existens victu con-
tentus, diem sanctae resurrectionis cum gaudio expectauit. Iisdem verò & alijs diebus,
licet eius ad corpus refocillandum non solum non sufficeret, verumetiam spiritum
ipsum ad defectum perduceret, ipse tamen, excepto tempore orationis, nunquam à labo-
re cessauit: sed accepta securi, quandam laboraturus syluae locum solitarium intrauit.
Vbi cum praeter nimio labore & ieiunij districtione corpore & spiritu deficiente, quadam
die praemortuus iaceret, quidam iuuenis pulcherrimus ad spectum & visionem angelicam
aduenit, & impositum vehiculo, ad cellam eius adduxit. At ecclasi, in qua erat, dece-
dente, postquam ad se reuersus, quid erga ipsum misericordia Dei egisset, agnouit, su-
pra dicto discipulo suo Benedicto, qui mihi haec narrauit, id confessus est, constringens
eum iuramento, ne ante diem obitus sui notum cuiquam faceret.

Post laborem autem diurnum corpori quietem nocturnam talem adhibuit, quae
magis tormenti & afflictionis, quam requiei nomen mereatur. Planatum equidem
truncum quercinum saepe circumdedit, & per ipsam saepe arundines acutas ex omni
parte infixit. Ipse verò in trunco sedens, tali sessorio usus est artuum reiteratione, ut
si forte corpus sopore grauatum qualemcunque in partem se flecteret, arundinum
acie fauciatum grauiter, euigilaret. Insuper & ex ligno coronam factam capiti suo cir-
cumponebat, ad quam in partibus quatuor totidem lapides suspendebat, ut si caput
sopitum quocumque inclinaret, lapide percuteretur. O beati viri Andreae merces, quam
beata & aeterna vita, corona centies ornata, quae in caelo recompensat, quod in terra
grauiter emptum fuerat. O inauditum genus confessionis, quod preciosius facit re-
gnum promissionis. Non cibus, non requies auferre potuit dulcedine vana vitam aeter-
nitatis, & nequam spiritus aditum inuenire nequitia deceptionis. Haec, quae iam dicta
sunt, discipulo eius Benedicto referente cognoui: qui & ipse, patre suo defuncto, locum
eundem inhabitare decreuit. Cumque per tres annos exemplo magistri districtè vitam
ageret, latrones superuenientes, & multam apud ipsum pecuniam esse sperantes, du-
ctum ad ripam fluminis Vuag, iugulauerunt, & in ipsam aquam demerserunt. Diu ve-
rò corpore eius quaesito & non inuento, per integrum annum visa est aquila in ripa
fluminis Vuag, quasi quaedam obseruatura, sedere: per quam de corpore certi effecti,
quendam in aquas immergi fecerunt, & sic integrum, quasi nuper obisset, inuenerunt.
Condi-

Benedictus
iugulatur à
latronibus.

Conditus est autem Benedictus in Basilica beati Emmerammi martyris, in eodem sepulchro, in quo asseruabantur ossa beati Andrea, eius sancti patris. Iam quæ sequuntur, Philippus Abbas mihi Abbati constituto narrare consuevit.

Catena
ænea iam
carni peni-
tus impressa

Cum igitur tempus resolutionis sui corporis immineret, indicans eis hoc, qui aderant, ne ab ullo vestimentorum suorum exueretur opesimento præcepit, donec Abbas Philippus quem miserat accersitum, adueniret. Qui pater adueniens, ubi corpus venerabile iam mortuum iacebat lauandum, catenam æream viscera iam attingentem inuenit. O mira res & inaudita. Catena carnes intus putrefaciens, cute foris est obducta. Sed nesciri hoc genus martyrij posset, nisi ad umbilicum ligati nodus appareret metalli. Soluta verò catena dum ex corpore trahitur, sonus costarum elisarum grauius auditur. Cuius catenæ partem mediam ab eodem patre impetraui, & nunc vsque custoditam, petitioni Ducis Christianissimi Geise, cum desiderio mihi pro ea instanti, negare nequii. Sepulto quoque beati viri corpore, quæ per reuelationem Abbatis Philippi cognoui, & cognitu digna esse videbantur, memoria notaui. Tempore quodam latrones, quorum collegia maxima ex parte solitudinem inhabitant, in sylua congressi sunt. Quibus confliantibus, vnus ex eis multum fauciatus est. Conflitu dirempit, cum hinc socij vulneratum nequaquam in sylua dimittere vellent, consilio inuito, ad cellam superius dicti viri Andrea, cuius fama iam ad omnes circunquaque diffundebatur, eum deferre statuerunt. Sed cum adhuc locus longè abesset, latro in via defunctus est. Corpore verò eius ad cellam deportato, & in eadem posito, media iam nocte cum ossa commendare vellent humo, subito spiritu reuerso, mortuus resurgere coepit. Illis autè qui aderant, valdè perterritis, & præ pauore fugientibus, resuscitatus ille reuocabat eos, dicens: Nolite fratres formidare, neque fugere. sanctus enim Zoëardus me à morte suscitauit ad vitam. Illis autè præ gaudio plorantibus, & vt discederet cum eis, rogantibus, dixit se nunquam ab ea cella discessurum, sed ibi in perpetuum Deo & sancto Zoëardo seruiturum. Fecit itaque, quod promissit, & vsque ad obitum suum ibi permanxit.

Latro de-
functus re-
dit ad vitam.

Aliud quoque eius miraculum nequaquam reticere volui, quod eodè Philippo, Abbate narrante cognoui. In ciuitate Nitria quidam reus damnatus, suspensus est. Qui post solutus Dei misericordia, ad Abbatem venit Philippum, & qualiter per merita beati viri Andreae liberatus esset, indicauit. Dixit enim, quod cum damnatus esset, semper nomen ipsius implorasset: & cum subleuaretur in patibulum, statim manibus suis beatus vir Andreas eum sustentauerit. At illi, cum eum omnes mortuum putantes, domum reuerterentur, ipse eum manu sua solutum abire permisit. O quanti meriti vir ante Deum, qui visibilis apparens, homines soluit, cum inuisibilis inter angelorum choros locum possideat.

Suspensus à
patibulo
soluitur.

VITA S. PATRIS NOSTRI ET CONFESSORIS ATHANASII EPISCOPI ALEXANDRINI, AVTHORE *Simeone Metaphraste.*

2. Maij.
secundùm
Latina Mar-
tyrologia.

ALII quidem alia beatorum virorum monimenta, ad virtutis exemplar demonstrandum, & ad eius amorè incitandum persequantur, priorumque ea tradant auribus. Ex eo enim, quod d' assidue fiat mentio eorum, qui ex virtute vitam instituunt, euenire solet naturaliter, vt & virtutem persequantur, & eius vehementi amore inflamentur. Ego autem omnium optimam, ac præstantissimam, & quam maxime existimo ex Deo esse actam, alioqui autè difficilem, & quam nullus quidem perfecte possit imitatione consequi, si eam autem aliquantisper rectè sequamur, nobis non paruum lucrum afferet: magni, inquam, illius Athanasij vitam, perinde ac quandam animatam & immortalem virtutis columnam, omnibus manifestam & cognitam conabor efficere. Talis enim viri vita, & qui tot propter Deum calamitatibus est impetitus, totque tamque crebras ac varias sustinuit mutationes, non solum potest, si vel tantummodò audiatur, honesti amantibus animis simul cum voluptate afferre admirationem: sed ad philosophiam quoque cum alia virtute docendam, spem, magni animi virtutè, & tolerantiam est accommodatissima. Atque omnia quidem, quæ ab illo gesta sunt, non est facile persequi. Non solum enim ea difficile est imitari propter magnitudinem, sed etiam oratione completi propter multitudinem. Verumenimvero quæcunque sunt ad audiendum vtiliora, ea vulgo quoque sunt notiora cum alijs.

S. Athanasij
patria.

Athanasio ergo fuit quidem patria, Aegypti ciuitatum clarissima Alexandria. Parentes verò, qui alios quidem virtute superabant, solo autem filio erant inferiores: ad
cò